ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Σταύρος Κωστόπουλος** *

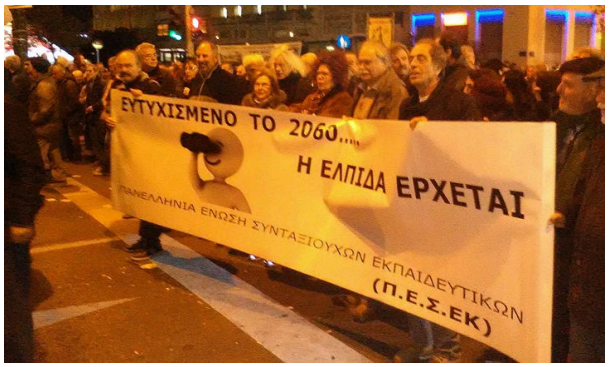

Τι πρέπει να αποφεύγουμε να κάνουμε.

• Δεν πρέπει να βάζουμε διλήμματα με το παρακάτω ερώτημα: Στο πεζοδρόμιο ή στους πεζόδρομους των δικαστηρίων;

«Τα μόνα χαμένα ποσά στις περικοπές συντάξεων είναι αυτά που δε διεκδικήσατε στα δικαστήρια», γράφουν πολύ πονηρά οι δικηγόροι και οι εργατολόγοι και με πιο κομψό τρόπο πολλοί άλλοι.
«Ο μόνος δρόμος για να κερδίσουμε το δίκιο μας είναι η μαζική κάθοδος στους δρόμους» απαντά το αγωνιστικό κίνημα.
Η διεκδίκηση των αιτημάτων μας δεν πρέπει να αποκλείει κανένα δρόμο, ούτε όμως να καλλιεργεί αυταπάτες.

• Δεν πρέπει μόνο να αποκαλύπτουμε τα κυβερνητικά ψέματα και, σαν παρατηρητές, να εφησυχάζουμε καταγράφοντας την συγκυρία.

Πχ:
Έχει έλλειμμα ή περίσσευμα ο ΕΦΚΑ: Η κυβέρνηση λέει ότι έχει περίσσευμα και για αυτό ζητά τη μη περικοπή των συντάξεων από τους δανειστές.

Ο αντίλογος είναι ότι αυτό είναι ψέματα, γιατί χρωστάει χιλιάδες συντάξεις και εφάπαξ που δεν έχει δώσει. Η κυβέρνηση απαντά ότι με τη στάση τους αυτή οι συνδικαλιστές συναινούν με τους δανειστές που την μη ύπαρξη πλεονάσματος τη θεωρούν σαν αιτία για το κόψιμο των συντάξεων !

Πχ2

Οι επικουρικές συντάξεις μπορεί να μειώθηκαν, αλλά σώθηκαν και θα γίνουν ανταποδοτικές λέει η Κυβέρνηση. Θα έχεις ένα κουμπαρά και ό,τι βάζεις αυτό θα παίρνεις στο τέλος!! Πολλά βάζεις, πολλά παίρνεις. Λίγα βάζεις, λίγα παίρνεις.

Ο αντίλογος: Οι συντάξεις πετσοκόφτηκαν και θα βαίνουν συνεχώς μειούμενες με αυτές τις πολιτικές που εφαρμόζονται, αφού κανείς από τους νυν εργαζόμενους δεν πρόκειται να πάρει ούτε αυτά που έβαλε. Η κυβέρνηση απαντά ότι με αυτά που λέτε στην ουσία στρέφετε τους νέους ασφαλισμένους στην ιδιωτική και επαγγελματική επικουρική ασφάλεια μια ώρα νωρίτερα;

• Δεν είναι πλέον καθοριστικό το πόσο προωθημένα ή όχι είναι τα αιτήματα που θα βάλεις,

Πχ:
-Φτάνει πια όχι άλλες περικοπές!
-Φέρτε πίσω όλα τα κλεμμένα !
-Να καταργηθεί ο νόμος Κατρούγκαλου!
Όχι πως δεν παίζει ρόλο, αλλά, όταν οι εχθροί σου έχουν ρίξει όλες τις δυνάμεις τους και επιτίθενται σε όλα τα μέτωπα, τους είναι πολύ εύκολο να σου ικανοποιήσουν ένα από αυτά και να σου πάρουν πίσω πολύ περισσότερα με ένα άλλο μέτρο. (πολιτική των ισοδυνάμων)! πχ Μείωση αφορολογήτου ή αύξηση εισφοράς σε περίθαλψη, ή κατάργηση οικογενειακού επιδόματος, κλπ.

Που βρισκόμαστε λοιπόν ;

Δυστυχώς με ευθύνη και του συνδικαλιστικού προσωπικού όλων των προηγούμενων χρόνων δεν είχε μελετηθεί ο ρόλος και η τακτική του συστήματος πάνω στο ασφαλιστικό –συνταξιοδοτικό, με συνέπια να μην είναι έτοιμο και εξοπλισμένο το κίνημα και με αποτέλεσμα τα ψεύτικα ιδεολογήματά του κυριαρχούν στη συνείδηση των εργαζομένων. Αντίθετα η φωνή και η ελπίδα για επιτυχίες μέσα από αγώνες έχει αποδυναμωθεί απελπιστικά. ***Έτσι με τη ολοκληρωτική επίθεση που έχουν πραγματοποιήσει απέναντι στη μισθωτή εργασία, τους είναι πολύ εύκολο να βρουν επιχειρήματα διαστρεβλώνοντας τις απόψεις μας και να γίνουν πιστευτοί στον εργαζόμενο ή τον συνταξιούχο.***

Όταν μάλιστα ηγεμονεύει η αντίπαλη ιδεολογική και πολιτική άποψη, τότε το να επικαλείσαι την αλήθεια της άμεσης πραγματικότητας που βιώνουν οι εργαζόμενοι και να τους

υποδεικνύεις μόνο το καταστροφικό μέλλον που τους περιμένει, δεν είναι αρκετό για να πετυχαίνεις τη συσπείρωσή τους στην κατεύθυνση της αγωνιστικής διεκδίκησης.

Τι μπορούμε να κάνουμε;

• Ενότητα, συσπείρωση – Ποιοι με ποιους;

Δε συμφωνούμε με όσους φωνάζουν : «Τώρα ελάτε σε εμάς».

Προτείνουμε το: «Όλοι ενωμένοι και μαζί και εμείς; »

Με απλά λόγια και, επειδή δεν πρέπει να είμαστε έξω από την πραγματικότητα, δεν πρέπει να μας αρκεί η προώθηση της ενότητας από κάτω, που είναι η βασική μας και μόνιμη προτεραιότητα, αλλά να επιδιώκουμε σταθερά και αταλάντευτα και την ενότητα σε επίπεδο υπαρκτών οργανωμένων και όχι μόνο δυνάμεων, χωρίς προαπαιτούμενα αποκλεισμούς η προτιμήσεις και βεβαίως χωρίς να υπερεκτιμάμε τις σημερινές δυνατότητες, για να πραγματοποιηθεί αυτό.

Υπενθυμίζουμε ότι έχουμε εξ αρχής δηλώσει ότι έχουμε πολιτική άποψη και πολλοί από εμάς πολιτική και κομματική ένταξη. Η πολιτική μας άποψη και ένταξη δεν πρέπει να μας εμποδίζει, αλλά αντίθετα να μας παροτρύνει χωρίς προϋποθέσεις, να διεκδικούμε τη συμπόρευση με όλους όσους θέλουν να αντιπαλέψουν αυτές τις πολιτικές που μας οδηγούν στην εξαθλίωση.

Πρέπει να κατανοήσουμε ότι, όπως δεν μπορεί να υπάρχουν δεξιά αριστερά ή κεντρώα συνταξιουχικά αιτήματα, δεν υπάρχουν ούτε δεξιοί ή αριστεροί συνταξιούχοι.

Να έχουμε την αυτοπεποίθηση ότι μέσα από την κοινή διεκδίκηση των άμεσων προβλημάτων για αξιοπρεπή σύνταξη, για δωρεάν και υψηλού επιπέδου περίθαλψη, για όλες τις κοινωνικά αναγκαίες παροχές, ***θα συνειδητοποιεί ο καθένας την ανάγκη να ανατραπεί συνολικά η πολιτική που τα δημιουργεί και τελικά θα αναγνωρίσει και ποιοι κρύβονται πίσω από την κουρτίνα επιλέγοντας οριστικά πλευρά.***

Είναι γεγονός ότι τα μνημόνια και οι περικοπές συμπίεσαν τους πάντες με αποτέλεσμα να αδυνατίσουν αποφασιστικά (όχι πως δεν υπάρχουν) οι συντεχνίες των υψηλοσυνταξιούχων και «ευγενών» ταμείων.

Κάτω από την πίεση των αναγκών, ένα μέρος του συνταξιουχικού κινήματος, που όλο και

μεγαλώνει, αναγκάζεται να εγκαταλείψει τη λογική του παραγοντισμού, του συντεχνιακού, τις προσωπομετρικές και αντιδημοκρατικές λειτουργίες και δειλά ανιχνεύει τον κοινό αγωνιστικό βηματισμό μαζί με τις άλλες συνταξιουχικές οργανώσεις.

Για κοινή δράση με το κίνημα των εργαζομένων ούτε κουβέντα ακόμα. Η κατάσταση είναι απογοητευτική, πάντως όχι με κύρια ευθύνη των συνταξιούχων.

Η αδήριτη ανάγκη για ένα σύγχρονο συνδικαλιστικό στοχασμό, που δίχως να μηδενίζει ή να δικαιολογεί, αλλά να κρίνει και να ερμηνεύει, επιβάλλεται να κοιτάξει και την υποκειμενική κατάσταση των υπάρχοντος στελεχικού δυναμικού, που πέρα από την πολύτιμη εμπειρία που έχει, κουβαλάει μαζί του και τη σκουριά μιας διαφορετικής εποχής.

Για να είμαστε αντικειμενικοί, ακόμα και αν απαλλάξουμε τα συνδικαλιστικά στελέχη του κινήματος για όλα τα άλλα, δεν μπορεί παρά να δεχθούμε ότι δυστυχώς οι περισσότεροι δεν είχαν διάθεση ή προετοιμασία για αποφάσεις μεγάλης κλίμακας ούτε και ήταν έτοιμοι για να αντιμετωπίσουν μια γενικευμένη επίθεση σαν αυτή που ζούμε. •

Δεν υπάρχει κανένας νέος θαυματουργός τρόπος οργάνωσης και δράσης, παρά μόνο η καθημερινή ανιδιοτελής δουλειά για να βοηθάμε τους συνταξιούχους στα καθημερινά προβλήματά τους, τη σταθερή συμμετοχή μας σε όλους τους αγώνες των συνταξιούχων και εργαζομένων, ***και προσοχή(!) Κανένα αλισβερίσι με τις δελεαστικές προσφορές τις Κυβέρνησης για χρηματοδότηση και καμία λογική πελατειακών σχέσεων και ρουσφετιού.***

Πρέπει να είμαστε πραγματικά ενωτικοί και να επιδιώκουμε την ενότητα, παρά τις αρνήσεις που προτάσσονται από κάποιες πλευρές. Να συνεχίζουμε πεισματικά, γιατί μόνο η ενότητα των εργαζομένων και συνταξιούχων μπορεί να φέρει αποτελέσματα.
Όσο για τα αιτήματα. Η άποψη μας είναι ότι, προβάλλοντας το άμεσο αίτημα, πρέπει να ζυμώνουμε σταθερά το ενιαίο τρίπτυχο των δικαιωμάτων που αποτελούν όλο τον κύκλο της ζωής κάθε εργαζόμενου : Τα δικαιώματά του, όταν είναι νέος, τα δικαιώματά του σαν εργαζόμενος και τα δικαιώματά του σα συνταξιούχος.

Ο Σταύρος Κωστόπουλος είναι πρόεδρος της Ε.Ε της Π.Ε.Σ.ΕΚ (Πανελλήνιας Ένωσης Συνταξιούχων Εκπαιδευτικών)